

Indførelse af en friere og bedre Communallov med 226 Underskrifter og to angaae Bondesjords Sammenlægning til ikke over 10 Tønder Hartorn med 237 Underskrifter.

Man gif derpaa over til det første Nummer paa Dagsordenen, nemlig Fortsættelse af 2den Behandling af Udkast til Lov angaaende Ophævelsen af Toldforskjellen mellem Danmark og Slesvig samt Holsteen.

Finantsministeren: Imellem nu og da jeg sidste Gang havde Ordet i denne Sag, ligger ikke saa Timers Discussion. Jeg troer ikke, at det vil kunne ventes, og jeg troer endog saa det vilde skade, om jeg vilde forsøge paa i Detail at gjendrive Alt, hvad der under disse Timers Discussion er bleven anført imod den Mening, jeg har tilladt mig at forsøgte. Jeg kan ikke nægte, at jeg troer, at det vil, om ikke før, saa maaskee ved en senere roligere Overveelse af disse Forhold, erkjendes, at der imod de simple og tørre Sandheder, som jeg har tilladt mig at forelægge det høitærede Thing, egentlig kun er ført meget ringe Modbeviser, hvorimod at Sagen er ført over paa et Gebeet, hvor disse Sandheder vanskelig kunne komme til Anvendelse, og hvor det idetmindste er sikkert, at det er vanskelige for Ministeriet at udtale sig, end det har været, saa længe man holdt sig til Sagen selv. Forinden jeg imidlertid kommer til det Hovedpunkt, hvorom det egentlig synes, at denne Sags Afgjørelse vil komme til at dreie sig, er jeg i den Nødvendighed at maatte imødegaae enkelte Bemærkninger, hvoraf nogle i og for sig ere vigtige nok til, at jeg ikke tør unddrage mig at imødegaae dem, og andre indeholde enkelte, i mine Tanter factiske, Urigtigheder, som det vil være Pligt for mig at imødegaae. Den ærede Ordfører har, som en af Modgrundene, der skulde kunne anføres for, netop nu at antage denne Lov, fremhævet den Fare, der kunde være for, at et nyt Dyrør skulde kunne udbryde, og den vanskelige Stilling, hvori vi da stode, ved at

have foreslået Toldgrændsen til Elben. For det første kunde der nu dertil svares, hvorfor det skulde være sikkert, at det af ham som muligt tænkte nye Dyrør netop skulde holde sig sønden for Eideren; vi have dog seet, at Dyrøret ret godt formaar at passere Eideren, og jeg indseer ikke, at Garantien, naar man overhovedet vil indlade sig paa saadanne Conjecturer, er større for, at det skulde holde sig sønden for Eideren, end at det skulde kunne komme nord for Eideren; thi saa stærk er Toldgrændsen ved Eideren virkelig ikke besat med Toldopsyn og Gensdarmarie, at den skulde være istand til at afgive denne Betyngelse. Men, naar den ærede Rigsdagsmand af den Grund vil fraraade det høitærede Thing nu at gaae ind paa en saadan Forelæggelse af Toldgrændsen, som der tilstiges fra Regjerings Side, saa maa det jo vel erindres, at Faren i ethvert Tilfælde slet ikke vil blive større og vanskelige end den, hvad vi af Erfaring vide, var for saa Aar siden. Jeg tør vel gjenkalde i det høitærede Things Erindring, at det varede kun saa Dage, efterat Dyrøret var udbrudt i Holsteen i Aaret 1848 — som dengang sagdes at være kommet meget mere uforberedt, idetmindste for Regjeringen, end noget Dyrør i Fremtiden vilde kunne komme fra den Kant, og navnlig noget Dyrør i en saa nær Fremtid, som den ærede Ordførers Uttringer maatte antages at forudsætte Muligheden af —, inden det daværende General-Toldkammer var istand til at foreslaae og erhverve Hans Majestæts øieblikkelige Bestemmelse, som øieblikkeligt blev udført, for at forelægge Toldgrændsen til Kongeaan. Hvad skulde der være til Hinder for, at man, naar et Dyrør udbryder, mod hvilket der laader sig drage en Grændse, kunde drage en saadan, saaledes som en Toldgrændse laader sig drage, paa hvilket som helst Sted af den continentale Deel af Riget? Allsaa, i den Henseende er der virkelig ingen Fare, idetmindste ikke en saadan Fare, som i mindste Maade kan bruges som Argument mod denne Sag.